

hjemmene nærmest sorterer under Indenrigsministeriet (en Del tilses dog af en Embedsmand under Justitsministeriet), at Opdragelsesanstalterne hører under Justitsministeriet, og at der desuden af private og Institutioner gøres et stort, men ofte planløst Arbejde med forsømte og ulykkeligt stillede Børn, saa har man Lov til at tro, at et Centralkontor, der sad inde med alle Oplysninger, kunde organisere de forskellige Bestræbelser og snarere vilde simplificere Arbejdet end den nuværende Ordning.

Fuld Enstemmighed hersker der om, at et rigeligere og langt hyppigere Tilsyn er nødvendigt, og at *en fast Læge* burde være en Selvfølge i enhver Anstalt og i ethvert Hjem — en ønsker endog hans Besøg mindst 2 Gange ugentlig. Naar der nu er saa faa Kvinder i Tilsynet, finder en af Indsenderne Fejlen hos Kvinderne selv, der burde kræve at være med, hvor der tages Bestemmelse om Børneopdragelsen: »en Moder bør dog vel her have fuldt saa meget at sige som en Fader«. Hos Kvinder »kan man vente mere Ømhed, Udholdenhed og instinktmæssig Forstaaelse, hvor det gælder det forsømte, vanskelige og ulykkeligt stillede Barn«. Det burde derfor heller ikke i Loven om Værgeraadene hedde »en Lærer eller Lærerinde«, men *og*. Navnlig har flere ønsket Kvinder, der selv er eller har været Mødre i Tilsynet, særlig til at vaage over Orden, Renlighed, Klæder o. l. Andre har gjort opmærksom paa, at dette Tilsyn først og fremmest skulde være hjælpende og vejledende, d. e. nærmest kræve Pædagogens og Lægens Blik. Det er indlysende, at den Forstander eller Forstanderinde, der ret ofte maa staa Skoleret for en Tilsynshavende mister al Autoritet overfor Børnene. Det burde være saadan, at den Person, det en Gang var betroet at lede et Hjem eller en Anstalt, overlod man trygt alle Enkeltheder i Ledelsen, saadan som nu hans Natur krævede dem. Men det forudsættes, at man paa en eller anden Maade havde sikret sig, at han eller hun havde de fornødne Kvalifikationer. Indsendernes Flertal ønsker her en særlig *Uddannelse* for Børnehjemsfolk. Det er ikke en Eksamen, det kommer an paa, men en praktisk og teoretisk Leven sig ind i, hvad det er, Opgaven gælder. Der er for et Par Aar siden til Ministeriet indsendt en Plan til et Seminarium for Medhjælpere ved Opdra-

gelsesanstalterne, og Spørgsmaalet har været drøftet i Kæmpegaards »Tidsskrift for Filantropi«.

Vender vi os fra de ydre Rammer for Børneforsorg her i Landet, som altsaa, trods nogen Kritik, i det hele anerkendes, til selve den praktiske Gerning, dens Maai og Midler, saa møder der os *Reformønsker* nok. Men alle strander de paa *økonomiske Vanskeligheder*.

*Det kan ikke siges tit og stærkt nok, at der er det vanvittigste Misforhold mellem de Krav, der stilles til Børnehjælpsfolkene, og de Vilkaar, man byder dem at leve under.* Selv om disse Mennesker frivilligt har valgt en Gerning, som de vidste i egentligste Forstand maa søge sin Løn i sig selv, saa bliver Samfundet dog medskyldig i, at den Armod, hvorunder de lever, vil have en Tendens til at trykke dem ned i en Atmosfære af Underklassekultur. Den vil røve dem det lyse Sind og det Arbejdsmod, som en saadan Gerning maaske særlig kræver. Stat og Kommune forstaaer næppe Værdien af det ikke blot opbyggende, men forebyggende Arbejde, Hjem og Anstalter gør, saaledes at der ikke bør spørges, om vi har Raad til at skaffe dem og deres Ledere saa gode Kaar som muligt, men snarere — som en skriver — om vi har Raad til at lade være. Thi det er jo netop de spæde Spirer til samfundsnyttige sociale Anlæg, det gælder at finde og give Vækst hos ofte meget antisociale Individuer. Og dette kræver sjældne Evner hos de ledende. »Jo mere vanskelige og forsømte de Børn er, der skal paavirkes, desto finere og dybere personlig Kultur kræves der af Opdrageren. Overfor harmonisk anlagte og velplejede Børn af kultiveret Afstamning kan ret grove og overfladiske Paavirkninger snarere gøre Fyldest end overfor forsømte og forhærdede Børn; hos disse maa Livsværdierne, som Opdragelsen skal fremelske, hentes op fra fjernere Dybder i Barnesindet; Spirerne til dem er vanskeligere at finde, jo sjældnere de er, og kræver en klogere, forstaaelsesfuldere Behandling for at komme i Vækst. Med andre Ord: den pædagogiske Opgave, hvorom Talen er, hører til de allerfordringsfuldeste og vil næppe lykkes for andre end Landets kyndigste, finestmærkende Pædagoger«.

Som bekendt er Forholdet her i Landet det, at man ikke lønner en Undervisning efter dens Art, men efter dens Indhold. Underskolens Lærere faar mindre end de